

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTEREN

Besvarelse af spørgsmål 2, alm. del ad KOM (2009) 0576, forslag til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om ændring af direktiv 1998/26/EF, 2002/87/EF, 2003/6/EF, 2003/41/EF, 2003/71/EF, 2004/39/EF, 2004/109/EF, 2005/60/EF, 2006/48/EF, 2006/49/EF, 2009/65/EF for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed, Folketingets Europaudvalg efter ønske af Kim Mortensen (S) den 12. april 2010.

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Spørgsmål 2:

Vil ministeren redegøre for, hvordan regeringen forholder sig til Realkreditrådets høringssvar vedrørende Omnibus-direktiv I?

Svar:

Realkreditrådet har i sit høringssvar kommenteret en række forhold i relation til omnibusdirektivet af mere teknisk karakter. Det er min vurdering, at det ikke er sandsynligt, at de konkrete standarder vil have de konsekvenser, som Realkreditrådet nævner i deres høringssvar.

For det første anfører Realkreditrådet, at der er en generel risiko for, at der i fastsættelsen af tekniske standarder utilsigtet ikke tages hensyn til de særlige karakteristika, som den danske realkreditmodel bygger på. Specifikt henvises til kapitalkravsdirektivets (2006/48/EF) artikel 106, stk. 2, om store engagementer, hvor det er vigtigt, at standarden ikke fjerner muligheden for at tage hensyn til ”penge på vej”. Herudover henvises til kapitalkravsdirektivets artikel 150 vedrørende likviditetsstyring, hvor det er vigtigt, at standarden ikke fjerner muligheden for at anvende ”match funding”.

Det er korrekt, at der med omnibusforslaget vil skulle fastsættes bindende tekniske standarder i relation til elementer i kapitalkravsdirektivet, som generelt kan vedrøre den danske realkreditmodel. Det præciseres imidlertid i omnibusdirektivet, at de bindende tekniske standarder ikke kan begrænse den mulighed, medlemslandene har for selv at tilrettelægge sine regler på et område, hvor der ikke er fuld harmonisering i et bagvedliggende direktiv. De bindende tekniske standarder kan derfor ikke ensrette reglerne yderligere, end de bagvedliggende regler lægger op til.

Der kommer imidlertid en større udfordring for den danske realkreditmodel i forbindelse med den generelle revision af kapitalkravsdirektivet

(CRD IV). Kommissionen forventes at fremsætte forslag til et direktiv ultimo 2010. Der henvises i den forbindelse til regeringens høringssvar i forbindelse med forberedelsen af direktivforslaget.¹

Realkreditrådet nævner eksplicit to bemyndigelser til at vedtage bindende tekniske standarder i deres høringssvar.

Den første bemyndigelse fremhævet af Realkreditrådet er indsat i artikel 106, stk. 2, i kapitalkravsdirektivet og fastsætter, at der kan udvikles bindende tekniske standarder med henblik på at præcisere undtagelserne i punkt c og d af visse transaktioner i relation til betalingsformidling fra reglerne vedrørende store engagementer.

Det drejer sig dels om tilfælde, hvor institutter yder betalingsformidling og værdipapirafviklingsforretninger for kunder, herunder andre institutter, institutionelle investorer m.v.. Det drejer sig endvidere om institutter, der som følge af manglende samtidighed mellem ind- og udbetalinger sent på dagen kan få store uventede mellemværender natten over med kunder og korrespondentbanker i forbindelse med disse aktiviteter. Herudover tilfælde, hvor institutter kan få store mellemværender inden for dagen med institutter, der yder betalingsformidling m.v. Undtagelsesmulighederne i artikel 106, stk. 2, punkt c og d, skal ses i sammenhæng med, at der er sket en betydelig stramning i størrelsen af de mellemværender, som de største kreditinstitutter kan have med andre kreditinstitutter.

Spørgsmålet om ”penge på vej” er imidlertid også berørt af de almindelige regler vedrørende store engagementer. Direktivet i artikel 113, stk. 4, giver medlemslande mulighed for generelt at undtage mellemværender med kreditinstitutter fra overgrænsen for store engagementer, hvis engagementet ikke varer længere end frem til efterfølgende bankdag, og hvis mellemværendet ikke er aftalt i en større handelsvaluta. Finanstilsynet er netop i gang med at gennemføre nationale regler. I den forbindelse overvejes det at tage hensyn til problemstillingen om ”penge på vej” gennem undtagelsesmuligheden i direktivets artikel 113, stk. 4.

Derved er det vurderingen, at kommende bindende tekniske standarder for fortolkningen af artikel 106, stk. 2, punkt c og d, sandsynligvis ikke bliver afgørende for problemstillingen om ”penge på vej” i relation til terminsbetalinger for realkreditinstitutter.

Den anden bemyndigelse, som Realkreditrådet fremhæver, er indsat i kapitalkravsdirektivets artikel 150, stk. 3, og fastsætter, at der skal udvikles bindende tekniske standarder i relation til punkt 15 og 17 i direktivets annek V og punkt 12-14 i anden del af annek VI.

¹ Jf. høringssvar fra Økonomi- og Erhvervsminister Brian Mikkelsen til Kommissionen ved kommissær Michel Barnier den 16. april 2010. Høringssvaret er samme dag sendt til Folketingets Europaudvalg til orientering.

Anneks V fastsætter tekniske kriterier for tilrettelæggelse og behandling af risici. Punkt 15-17 i anneks V vedrører specifikt likviditetsrisici, herunder i forhold til nettofinansiering, tilgængelighed af aktiver samt lovgivningsmæssige begrænsninger på overførsel af likviditet på tværs af landegrænser.

Anneks VI vedrører anerkendelse af eksterne kreditvurderingsinstitutter og konvertering af deres kreditvurderinger. Punkt 12-14 i anneks VI vedrører specifikt de kompetente myndigheders vurdering af kvaliteten af eksterne kreditvurderinger.

Bestemmelserne i kapitalkravsdirektivets artikel 150 vedrører processer omkring håndtering af likviditetsrisici, men angår ikke de egentlige krav til kreditinstitutters likviditet. Danmark har indført særlige nationale regler vedrørende likviditet i realkreditinstitutter i form af balanceprincippet, der blandt andet beskriver sammenhængen mellem långivning og finansiering i et realkreditinstitut. Med balanceprincippet sikres en betryggende sammenhæng mellem et realkreditlåns løbetid, terminer, renter og tilbagebetalingsprofil og vilkårene for de obligationer, der ligger bag lånet.

Virksomhederne har frihed til at tilrettelægge deres forretningsmodeller, så de opfylder kravene i direktivet. På den baggrund er vurderingen, at tekniske standarder i forhold til artikel 150 i kapitalkravsdirektivet ikke vurderes at vil fjerne muligheden for at anvende balanceprincippet i Danmark.

I forhold til de bindende tekniske standarder skal det generelt understreges, at det vil være op til EU-tilsynsmyndighederne og Kommissionen at fastsætte det præcise indhold og detaljeringsniveau for de konkrete standarder, inden for de rammer der er fastsat. Dette fremgår også af besvarelsen af spørgsmål 1.

For det andet anfører Realkreditrådet, at der ikke bør ske en glidning af kompetencer mellem niveauerne i komitologi-processen, og at Europa-Parlamentets rolle bør overvejes i de tilfælde, hvor der opstår uenighed om, hvad der må anses for et politisk valg i forbindelse med udarbejdelsen af en teknisk standard.

Lovhierarkiet på det finansielle område kan karakteriseres ved tre niveauer. På niveau 1 vedtager Rådet og Europa-Parlamentet et rammedirektiv, der indeholder de centrale policy-valg. Det konkrete rammedirektiv kan eventuelt give Kommissionen bemyndigelse til på niveau 2 at vedtage retsakter, der konkretiserer reglerne i rammedirektivet yderligere. Den nye tilsynsstruktur giver derudover Kommissionen mulighed for på niveau 3 at vedtage bindende tekniske standarder på udvalgte områder med udgangspunkt i de udkast, EU-tilsynsmyndighederne fremlægger.

Det foreliggende forslag ændrer ikke ved sondringen mellem disse tre niveauer. De konkrete rammedirektiver skal under alle omstændigheder tydeligt præcisere, hvilke elementer der kan vedtages på hvilket niveau i processen.

For det tredje anfører Realkreditrådet, at den foreslåede tekniske standard i relation til artikel 50 om investeringsinstitutters investeringspolitik i direktiv om investeringsforeninger (2009/65/EF) kan have vidtgående konsekvenser, hvis det indebærer, at den europæiske værdipapirtilsynsmyndighed (ESMA) får indflydelse på de kategorier af aktiver, et investeringsinstitut må investere i.

Det er korrekt, at omnibusdirektivet giver ESMA mulighed for at udarbejde udkast til bindende tekniske standarder i relation til artikel 50 i direktiv om investeringsforeninger (2009/65/EF) vedrørende kategorier af aktiver, som en investeringsforening kan investere i. Det fremgår af artikel 50, at en investeringsforenings portefølje kan bestå af en række forskellige kategorier af aktiver. Der kan herunder nævnes fx værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der handles på et reguleret marked, andele i investeringsinstitutter, indskud i kreditinstitutter, finansielle derivater m.v.

Med omnibusdirektivet gives ESMA mulighed for at udarbejde udkast til bindende tekniske standarder, der yderligere skal præcisere de eksisterende regler i artikel 50 vedrørende de forskellige kategorier af aktiver, der kan investeres i.

Det er derfor vurderingen, at en bindende teknisk standard på dette område ikke vil ændre væsentligt ved de overordnede kategorier af aktiver, der kan investeres i.